ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Michala Rendy a soudců Mgr. Pavla Telce a JUDr. Hany Poláškové Wincorové ve věci

žalobkyně: **EGT Express CZ s. r. o.**, IČO 623019951
sídlem Olomoucká 1001, 783 53 Velká Bystřice
zastoupená advokátkou Mgr. Marcelou Horákovou
sídlem Riegrova 376/12, 779 00 Olomouc

proti
žalovaným: 1. **Bc. Markéta H.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Jarmilou Podivínskou
sídlem Krapkova 3, 779 00 Olomouc

2. **J. H.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený kolizním opatrovníkem Magistrátem města Olomouce
sídlem Horní náměstí 583, 779 11 Olomouc

o zaplacení částky 10.777,68 EUR s příslušenstvím a částky 2.650 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované 1. proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 9. 2017, č. j. 13 C 174/2014-265,

takto:

I. Rozsudek okresního **se** ve výroku I. co do částky 5.388,84 EUR, ve výroku II. co do částky 1.325 Kč, ve výroku V. co do částky 1.796,28 EUR a ve výroku VI. co do částky 441,66 Kč, **potvrzuje**.

II. Rozsudek okresního **se** ve výroku I., II., V. a VI. co do přiznaných úroků z prodlení a dále ve výroku VII. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

A. Vymezení věci

1. Shora označeným rozsudkem okresní soud zavázal žalovanou 1. zaplatit žalobkyni částku 5.388,84 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých základů od 15. 11. 2011 do zaplacení (výrok I.), částku 1.325 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých základů od 28. 2. 2013 do zaplacení (výrok II.), žalovaného 2. zavázal zaplatit žalobkyni částku ve výši 3.592,56 EUR se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých dílčích základů od 15. 11. 2011 do zaplacení (výrok III.), a částku 883,32 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých dílčích základů od 28. 2. 2013 do zaplacení (výrok IV.). Dále zavázal žalovanou 1. zaplatit žalobkyni částku ve výši 1.796,28 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých dílčích základů od 15. 11. 2011 do zaplacení (výrok V.) a částku 441,66 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivých dílčích základů od 28. 2. 2013 do zaplacení (výrok VI.) s tím, že současně zavázal žalovanou 1. zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 167.051,20 Kč (výrok VII.) a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok VII.).

2. Okresní soud uzavřel, že právní předchůdce žalovaných Ing. Jiří H. a žalobkyně spolupracovali v rámci své podnikatelské činnosti, kdy předmětem činnosti žalobkyně je i mimo jiné přeprava zboží a zprostředkování přepravy, přičemž při této své obchodní spolupráci Ing. Jiří H. objednal u žalobkyně přepravu zboží, a to nejprve převoz zboží o hmotnosti 13.900 kg s nakládkou v Ostravě a vykládkou v Teheránu, stát Irán, za cenu 16.750 EUR, kdy polovina z této částky, tedy 8.375 EUR byla zaplacena právním předchůdcem žalovaných před započetím přepravy, na zbytek ceny byla předchůdci žalovaných vystavena dne 31. 10. 2011 faktura se splatností do 14. 11. 2011, přičemž na tuto částku předchůdce žalovaných dále zaplatil žalobkyni částku 3.497,32 EUR dne 4. 12. 2012, a zbytek částky, tedy 4.877,68 EUR i přes urgence nezaplatil, dluh nezaplatili ani žalovaní. Dále okresní soud uzavřel, že předchůdce žalovaných u žalobkyně ve dvou případech objednal přepravu z Blučiny do Teheránu ve státě Irán, každý náklad o hmotnosti 5.795 kg, přičemž dohoda stran o ceně za jednu přepravu byla 5.900 EUR, přičemž na každou z těchto přeprav předchůdce žalovaných zaplatil polovinu sjednané ceny před zahájením nakládky zboží, tedy na každou z přeprav 2.950 EUR. Přepravy byly realizovány a žalobkyně vyúčtovala žalovaným zbytek ceny ve výši 2x 2.950 EUR, a to fakturami ze dne 23. 8. 2012, splatnými dne 6. 9. 2012, přičemž předchůdce žalovaných ani žalovaní na tuto fakturu ničeho nezaplatili. Současně okresní soud uzavřel, že právní předchůdce žalovaných uzavřel se žalobkyní smlouvu o zastupování v celním řízení, kdy dne 14. 2. 2012 udělil předchůdce žalovaných žalobkyni písemnou plnou moc k zastupování před Celním úřadem v Olomouci. Za tyto činnosti vyúčtovala žalobkyně žalovanému částku 2.140 Kč fakturou ze dne 13. 2. 2013 se splatností 27. 2. 2013 a částku 510 Kč fakturou ze dne 3. 6. 2013 se splatností 17. 6. 2013, přičemž právní předchůdce žalovaných ani žalovaní ničeho na tyto faktury nezaplatili s tím, že právní předchůdce žalovaných dne 19. 6. 2013 zemřel. Na základě výsledku pozůstalostního řízení právními nástupci předchůdce žalovaných se stala žalovaná 1., která zdědila spolu s žalovaným 2. jednu polovinu dědictví, přičemž žalovaná 1. je v rozsahu jedné poloviny nástupcem předchůdce žalovaných z důvodu vypořádání zaniklého společného jmění manželů. Okresní soud aplikoval na věc samu ustanovení právních předpisů účinných do 31. 12. 2013 s tím, že uzavřel, že mezi právním předchůdcem žalovaných a žalobkyní byly uzavřeny tři smlouvy o přepravě ve smyslu § 610 a násl. obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb. – dále jen obch. zák.), přičemž právní předchůdce žalovaných ani žalovaní nezaplatili vyúčtování takto provedené přepravy s tím, že u první přepravy na cestě Ostrava - Teherán předchůdce žalovaných zaplatil polovinu ceny této dohodnuté přepravy s tím, že následně zaplatil i část 3.497,32 EUR a tímto svým jednáním uznal tento závazek ve smyslu § 407 odst. 3 obch. zák., a žalovaní jsou povinni zbylou část, tedy částku 4.877,68 EUR zaplatit. Pokud se týká dalších dvou přeprav z adresy Blučina - Teherán, Irán, zde okresní soud uzavřel, že opět byly uzavřeny dvě smlouvy o přepravě ve smyslu § 610 a násl. obch. zák. s tím, že právní předchůdce žalovaných vždy zaplatil jednu polovinu sjednané ceny přepravy před zahájením přepravy, avšak zbytek této ceny, která byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

následně vyúčtována příslušnými fakturami předchůdce žalovaných nezaplatil a neučinili tak ani žalovaní. Současně vzal za prokázáno, že mezi právním předchůdcem žalovaných a žalobkyní byla uzavřena smlouva mandátní ve smyslu § 566 odst. 1 a 2 obch. zák., na základě které žalobkyně zastupovala žalobkyně žalovaného při celních řízeních před Celním ředitelstvím v Olomouci. Vzniklo jí tak právo na sjednanou odměnu, která nebyla právním předchůdcem žalovaných ani žalovanými zaplacena. Pokud se týká poměrů, v jakém odpovídají oba dva žalovaní za splnění závazků vycházel okresní soud z výsledků dědického řízení.

B. Odvolání a vyjádření k němu

3. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalovaná 1., kterým se domáhala změny rozsudku okresního soudu tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta, přičemž v odvolání uvedla, že předchůdce žalovaných zemřel dne 19. 6. 2013, přičemž jeho nástupci neměli žádné povědomí o žalobou tvrzeném dluhu zemřelého. Tato pohledávka nebyla evidována či jinak zpracována v účetnictví po zemřelém zpracovaném pro dědické řízení. Dále uvedla, že v daném případě se jedná o mezinárodní přepravu, na kterou dopadá Úmluva o mezinárodní přepravě vyhlášená vyhl. č. 11/1975 Sb., přičemž žádná z předložených listin neobsahuje údaje o Ing. H., příslušníci nemají jeho razítko ani podpis s tím, že vystavení nákladního listu má deklaratorní charakter, faktury nejsou doloženy, že je převzal právní předchůdce žalovaných a za důkaz objednávky přepravy nelze považovat kopie předložených e-mailů. Namítla, že z žaloby se podává, že došlo k modifikaci (tj. úpravě, změně), přičemž současně žalobkyně nedoložila žádný důkaz o tom, kdo a kdy měl změny požadovat a odsouhlasit. Plná moc, která byla žalobkyní předložena pro proclení je ve fotokopii bez uvedení akce, na jakou má být použita a nelze jí tedy brát jako důkaz, přičemž faktury, které mají prokazovat nárok žalobkyně měly být zaslány Ing. H., avšak toto v řízení prokázáno nebylo, naopak ze svědecké výpovědi zaměstnance žalobkyně vyplývá, že dle vnitřních obchodních pravidel zasílají faktury doporučeně, k čemuž mají doklad, tento však v řízení absentuje. Namítla, že důkazní materiál je ve fotokopiích, prost originálů, mnohdy nečitelný, a přeložené materiály do českého jazyka, rovněž nedávají kompaktnost a souvislost, neprokazují, že se jedná o věc, která se týká podnikání zemřelého Ing. H. V odvolání z opatrnosti namítla též promlčení ve smyslu čl. 32 Úmluvy CMR, kdy není doloženo, kdy bylo zboží převzato a kdy byla uzavřena přepravní smlouva.

4. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu v napadeném rozsahu, tedy ve vztahu k žalované 1. s tím, že jej považuje za věcně i právně správný a námitku promlčení vznesenou v odvolání považuje za nedůvodnou.

C. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud při konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání a jeho podání oprávněnou osobou přezkoumal rozsudek okresního soudu v napadeném rozsahu, tj. ve vztahu k žalované 1. a řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné, nicméně rozsudek ve své části neobstojí jako správný z jiných než žalovanou uváděných důvodů.

6. Krajský soud předně přejímá, že závěry okresního soudu ve věci samé posoudil dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013, tedy dle ustanovení obch. zák., a to s ohledem na ustanovení § 3028 odst. 1 a 3 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb. – dále jen o. z.) za současného zohlednění jeho Hlavy I. (§ 3030) a za současné aplikace vyhl. č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR) – dále jen „Úmluva CMR“.

7. Krajský soud považoval s ohledem na odvolací námitky za nezbytné částečně zopakovat dokazování níže uvedenými listinami a nad rámec zjištění učiněných okresním soudem z nich učinil následující zjištění.

8. Ze spisu Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 66 D 1569/2013 krajský soud zjistil, že dne 19. 6. 2013 zemřel Jiří H., nar. xxx (vyplývá z úmrtního listu ze dne 15. 7. 2013). Přihláškou ze dne 21. 10. 2013 se žalobkyně přihlásila do dědického řízení po zemřelém s tvrzenou pohledávkou ve

výši 10.777,68 EUR s přísl. (sestávající se z dílčích pohledávek za provedené přepravy ve výši 4.877,68 EUR, 2.950 EUR a 2.950 EUR na trase ČR – Teherán) a ve výši 2.650 Kč s přísl. (představující odměnu za zastupování zemřelého v celním řízení), jak se podává z písemné přihlášky ze dne 21. 10. 2013. U jednání dne 3. 12. 2013 dědicové Bc. Markéta H., Ing. Martin H. a nezl. J. H. dědictví neodmítli a nežádali výzvu věřitelů, jak se podává z protokolu o jednání ze dne 3. 12. 2013. V účetnictví zemřelého byla vedena pohledávka žalobkyně ve výši 510 Kč, jak se podává z listiny nazvané znalecký posudek č. 195-15/2014 vypracované znalcem Ing. Janem Gérykem. U jednání dne 24. 2. 2015 nesouhlasila zástupkyně žalované 1. a Ing. H. a kolizní opatrovník nezl. J. H. se zařazením pohledávek do dědictví, mj. pohledávek uplatněných žalobkyní žalobou, jak se podává z protokolu o jednání ze dne 24. 2. 2015. Usnesením ze dne 19. 3. 2015 č. j. 66 D 1569/2013-255 následně Okresní soud v Olomouci určil obvyklou cenu majetku ve společném jmění manželů částkou 3.526.978,32 Kč, výši dluhů částkou 10.078,85 Kč s tím, že provedl vypořádání zaniklého SJM zemřelého a žalované 1., dále určil obvyklou cenu dědictví částkou 1.758.450 Kč, výši dluhů částkou 18.858 Kč a čistou cenu dědictví částkou 1.739.592 Kč, když z odůvodnění tohoto usnesení se podává, že při stanovení čisté ceny dědictví nepřihlédl k přihlášeným, ale dědici neuznaným, pohledávkám v celkové výši 978.058,94 Kč s přísl. a 10.777,68 EUR s přísl. (mj. pohledávky uplatněné v nyní projednávané žalobě). Usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 26. 8. 2015, č. j. 66 D 1569/2013-271, okresní soud schválil dědickou dohodu dědiců o vypořádání dědictví tak, že Ing. Jiří H. neobdrží z dědictví ničeho, žalovaná 1. obdrží z dědictví majetek v celkové hodnotě 435.000 Kč, pohledávku zůstavitele za sebou samým z titulu vypořádání SJM ve výši 453.450 Kč s tím, že uhradila náklady pohřbu ve výši 18.858 Kč a nezl. J. H. obdrží z dědictví majetek v obvyklé ceně 870.000 Kč.

9. Ze žaloby ze dne 2. 7. 2013 vedené u Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci pod sp. zn. 19 Cm 132/2013, z usnesení téhož soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 19 Cm 132/2013-42, krajský soud zjistil, že dne 8. 7. 2013 byla u uvedeného soudu podána žaloba žalobkyně EGT Express CZ s. r. o. proti Ing. Jiřímu H., nar. xxx, o zaplacení částky 10.777,68 EUR s přísl. s tvrzením, že se jedná o nezaplacené ceny za tři provedené přepravy na trase ČR – Teherán, přičemž označeným usnesením bylo řízení zastaveno dle § 103 a § 104 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaný před podáním žaloby zemřel, přičemž toto usnesení bylo doručeno do advokátní kanceláře zástupce žalobkyně dne 30. 6. 2014, jak se podává z podacího razítka advokátní kanceláře.

10. Z emailové korespondence ze dne 20. 9. a 21. 9. 2011 krajský soud zjistil, že pracovník žalobkyně Vítězslav L. adresoval zemřelému Ing. H. sdělení, že přeprava na trase Ostrava - Teherán (automix na podvozku Mercedes typ AM7 FHC) bude činit částku 15.750 EUR + 1.000 EUR profit (musí se dělit s dopravcem 50:50) s tím, že nelze dodržet cenu 15.000 EUR. Na uvedené bylo reagováno z adresy xxx tak, že byla potvrzena cena za přepravu Ostrava – Teherán za 16.750 EURO. Z faktury č. 11203886 ze dne 31. 10. 2011 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. Jiřímu H. fakturu, kterou vyúčtovala částku 16.750 EUR jakožto cenu přepravy na adrese Ostrava – Teherán, hmotnost zásilky 13.900 kg (Car mixer Mercedes type AM7 FHC), číslo zásilky 123876 (pozice IR46), dopravní prostředek 27SN607/27UL203, datum expedice 5. 10. 2011 s tím, že od částky 16.750 EUR byla odečtena zaplacená záloha 8.375 EUR (fa. č. 11300180) a k doplacení zbývalo 8.375 EUR, a to do 14. 11. 2011. Z mezinárodního nákladního listu č. CZ C 0673702 krajský soud zjistil, že odesílatelem zásilky o hmotnosti 13.900 kg (Truck Mixer Schwing Stetter AM7FHC) byla společnost VA TECH WABAG Brno spol. s r. o. (dále v rozsudku jen „spol. VA TECH“), příjemcem spol. WEST OF TEHRAN PROVINCE WATER AND WASTE, WATER CO. (dále v rozsudku jen „spol. WEST“), dopravcem spol. YALÇIN TRANS 27, za použití vozidel 27SN607 a 27LU203, ve výhradách bylo napsáno IR46 s tím, že mezinárodní nákladní list obsahuje podpis a razítko odesílatele (spol. VA TECH), razítko dopravce (spol. YALÇIN TRANS 27) a dále razítka a příslušné poznámky celních orgánů. Z pohybů na účtu ČSOB BusinessBanking 24 krajský soud zjistil, že z účtu vedeného na jméno Jiří H. č. ú. 2106174366/2700 byla dne 4. 12. 2012 připsána na účet žalobkyně platba 3.497,32 EUR pod v. s. 0011203886. Z faktury č. LDE-11/0903 ze dne 30.

9. 2011 krajský soud zjistil, že spol. Land Development Europe L.P vyúčtovala žalobkyni za přepravu z ČR – Ostrava do IR - Teherán mj. vozidly SPZ 27SN 607/27 LU 203, částku 15.250 EUR.

11. Zálohovou fakturou č. 116200082 ze dne 27. 7. 2012 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. H. fakturu na zaplacení částky 2.950 EUR představující zálohu na cenu přepravy na trase Blučina – Teherán, nakládka FAVOUR, s. r. o., příjemce spol. WEST, datum nakládky 25. 7. 2012, zboží o hmotnosti 5.795 kg (13 COLLI), zásilka 9004989-IR68/0 se splatností 31. 7. 2012. Fakturou č. 313201307 ze dne 23. 8. 2012 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. H. vyúčtování přepravy na trase Blučina – Teherán, odesílatel FAVOUR, s. r. o., příjemce spol. WEST, datum nakládky 25. 7. 2012, zboží o hmotnosti 5.795 kg (13 COLLI), zásilka 9004989-IR68/0 celkovou částkou 5.900 EUR, od které byla odečtena záloha 2.950 EUR (fa. č. 116200082) s tím, že přeprava byla provedena vozidlem 86A877-10 a 86A878-10. Mezinárodním nákladním listem č. 11-294 vystaveným v Plovdivu 6. 8. 2012 krajský soud zjistil, že odesílatelem zásilky o hmotnosti 5.795 kg (13 COLLI) byla společnost EGT EXPRESS BG EOOD (dále v rozsudku jen „spol. EGT“), příjemcem spol. WEST, dopravcem spol. ROSHAN TIR INTL., za použití vozidel 86A877-10 a 86A878-10, nakládka Plovdiv, Bulharsko, vykládka Teherán 12. 8. 2012 s tím, že mezinárodní nákladní list obsahuje podpis a razítko odesílatele, razítko dopravce a dále razítka a příslušné poznámky celních orgánů. Z celní faktury č. 2013024-1/2 ze dne 25. 7. 2012 krajský soud zjistil, že spol. VA TECH vystavila celní fakturu spol. WEST na zboží o hmotnosti 5.795 kg, které je na faktuře popsáno. Z nákladního listu FBL č. 005166 CZ ze dne 6. 8. 2012 vystaveného v Olomouci krajský soud zjistil, že byl vystaven nákladní list pro tzv. multimodal transport, kde je odesílatelem označena spol. VA TECH, příjemcem spol. WEST, přepravcem – žalobkyně, zástupcem přepravce spol. ROHAN TIR INTL. s tím, že místem přijetí je Brno/Česká republika, přístavem vyložení je Teherán, přepravuje se 13 COLLI 5.795 kg, obchodní faktura č. 2013024 (celní faktura 2013024-1/2), přeprava je zaplacena na základě karnetu Tir č. XT1211330, přičemž nákladní list je opatřen razítkem odesílatele a přepravce.

12. Zálohovou fakturou č. 116200083 ze dne 27. 7. 2012 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. H. fakturu na zaplacení částky 2.950 EUR představující zálohu na cenu přepravy na trase Blučina – Teherán, nakládka FAVOUR, s. r. o., příjemce spol. WEST, datum nakládky 25. 7. 2012, zboží o hmotnosti 15.269 kg (28 COLLI), zásilka 9005045-IR69/0 se splatností 31. 7. 2012. Fakturou č. 313201308 ze dne 23. 8. 2012 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. H. vyúčtování přepravy na trase Blučina – Teherán, odesílatel FAVOUR, s. r. o., příjemce spol. WEST, datum nakládky 25. 7. 2012, zboží o hmotnosti 15.269 kg (28 COLLI), zásilka 9005045-IR69/0 celkovou částkou 5.900 EUR, od které byla odečtena záloha 2.950 EUR (fa. č. 116200083) s tím, že přeprava byla provedena vozidlem 80A733-10 a 80A734-10. Mezinárodním nákladním listem č. 11-295 vystaveným v Plovdivu dne 6. 8. 2012 krajský soud zjistil, že odesílatelem zásilky o hmotnosti 15.269 kg (28 COLLI) byla společnost spol. EGT, příjemcem spol. WEST, dopravcem spol. ROSHAN TIR INTL., za použití vozidel 80A733-10, 80A734-10, nakládka Plovdiv, Bulharsko, vykládka Teherán 13. 8. 2012 s tím, že mezinárodní nákladní list obsahuje podpis a razítko odesílatele, razítko dopravce a dále razítka a příslušné poznámky celních orgánů. Z CARNET TIR č. VX71211322 (mezinárodního celního dokladu) krajský soud zjistil, že byl vystaven na přepravu 28 COLLI (15.269 kg) z Plovdivu do Teheránu pro přepravce ROSHAN TIR INTL. Z celní faktury č. 2013024-2/2 ze dne 25. 7. 2012 krajský soud zjistil, že spol. VA TECH vystavila celní fakturu spol. WEST na zboží o hmotnosti 15.269 kg, které je na faktuře popsáno. Z nákladního listu FBL č. 005167 CZ ze dne 6. 8. 2012 vystaveného v Olomouci krajský soud zjistil, že byl vystaven nákladní list pro tzv. multimodal transport, kde je odesílatelem označena spol. VA TECH, příjemcem spol. WEST, přepravcem - žalobkyně, zástupcem přepravce spol. ROHAN TIR INTL. s tím, že místem přijetí je Brno/Česká republika, přístavem vyložení je Teherán, přepravuje se 28 COLLI 15.269 kg, obchodní faktura č. 2013024 (celní faktura 2013024-

2/2), přeprava je zaplacena na základě karnetu Tir č. VX1211322, přičemž nákladní list je opatřen razítkem odesílatele a přepravce.

13. Z pohybů na účtu ČSOB BusinessBanking 24 krajský soud zjistil, že z účtu vedeného na jméno Jiří H. byla dne 20. 8. 2012 připsána na účet žalobkyně platba 11.800 EUR s označením F.C.116200082,08 a ručně dopsáno 3,084,085. Z kreditního avíza pro příjemce ze dne 12. 8. 20 krajský soud zjistil, že na účet žalobkyně byla připsána částka 11.800 EUR dne 20. 8. 2012 z účtu vedeného na jméno Jiří H. s uvedeným účelem platby F.C. 116200082,00,084,085.

14. Z faktury č. 0000000029 ze dne 27. 7. 2012 krajský soud zjistil, že spol. EGT vystavila žalobkyni fakturu na zaplacení částky 6.600 EUR za zajištění přepravy a přípravy dokumentace, a to za přepravu IR 68 (3.300 EUR) a za přepravu IR 69 (3.300 EUR). Z faktury č. 0000014728 ze dne 31. 7. 2012 krajský soud zjistil, že spol. ESALOG BULGARIA LTD. vystavila žalobkyni fakturu, kterou vyúčtovala přepravu mezi ČR a Bulharskem částkou 1.800 EUR za přepravu č. 1202945. Z faktury č. 0000014709 ze dne 24. 7. 2012 krajský soud zjistil, že spol. ESALOG BULGARIA LTD. vystavila žalobkyni fakturu, kterou vyúčtovala přepravu mezi ČR a Bulharskem částkou 1.800 EUR za přepravu č. 122901.

15. Z plné moci ze dne 14. 2. 2012 krajský soud zjistil, že Ing. Jiří H., vystavil žalobkyni plnou moc k zastupování v celním, správní a daňovém řízení vedeném u Celního úřadu Olomouc v rozsahu v ní uvedeném a žalobkyně tuto plnou moc přijala. Plná moc byla doručena Celnímu úřadu Olomouc dne 14. 2. 2012, jak se podává z podacího razítka tohoto úřadu. Fakturou č. 115300410 ze dne 13. 2. 2013 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. Jiřímu H. vyúčtování za vyhotovení dokladu CMR (4x100), za účast deklaranta při celním řízení (4x60), za každou doplňkovou pol. JSDd (5x100), za vystavení JSD (4x250) částku 2.140 Kč splatnou dne 27. 2. 2013. Z přehledu úkonů (ECS Vývoz) krajský soud zjistil, že přehled provedených úkonů v rámci celního řízení (celkem 4x pro TZOV PETRUS). Fakturou č. 115301550 ze dne 3. 6. 2013 krajský soud zjistil, že žalobkyně vystavila Ing. Jiřímu H. vyúčtování za vyhotovení dokladu CMR (1x100), za účast deklaranta při celním řízení (1x60), za každou doplňkovou pol. JSDd (1x100), za vystavení JSD (1x250) částku 510 Kč splatnou dne 17. 6. 2013. Z přehledu úkonů (ECS Vývoz) krajský soud zjistil, že přehled provedených úkonů rámci celního řízení (celkem 1x pro TZOV PETRUS). Činnost žalované je pak prokazována též vývozním doprovodným dokladem (pro TZOV PETRUS s. r. o.).

16. Ze sdělení spol. VA TECH ze dne 15. 11. 2016 a z emailového sdělení spol. FAVOUR s. r. o. ze dne 16. 12. 2016 krajský soud zjistil, že Ing. H. od uvedených společností žádné zboží v letech 2011 a 2012 neodebral.

17. S ohledem na takto částečně zopakované dokazování krajský soud přejímá jako správná všechna skutková zjištění učiněná okresním soudem v řízení provedených důkazů a pro stručnost na tyto správné závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku zcela odkazuje s doplněním vyplývajícím z částečně zopakovaného dokazování, jak je uvedeno shora.

18. Současně krajský soud přejímá jako správné skutkové závěry okresního soudu týkající se aktivní i pasivní legitimace účastníků, o uzavření smluv mezi právním předchůdcem žalovaných a žalobkyní, o provedené přepravě, a to na adrese Ostrava - Teherán, a 2x Blučina - Teherán, o sjednané odměně za takto provedenou přepravu, o průběhu přepravy, tak jako o částečném zaplacení sjednané odměny a o zastupování předchůdce žalovaných v rámci celního řízení žalobkyní a o průběhu pozůstalostního řízení po předchůdci žalovaných, a pro stručnost na tento skutkový závěr podrobně popsaný v odůvodnění napadeného rozsudku zcela odkazuje s doplněním vyplývajícím z částečně zopakovaného dokazování, tedy, že spol. VA TECH dodávala do Iránu (Teherán) systémy čističek odpadních vod a dále systém Truck Mixer Schwing Stetter AM7FHC (míchačka) na podvozku Mercedes s tím, že takto dodala do Teheránu míchačku v září 2011 a dále systémy čističek odpadních vod v srpnu 2012. Přepravu míchačky a systémů objednal předchůdce žalované 1. u žalobkyně, která je prostřednictvím dalších dopravců provedla, přičemž

předchůdce žalované 1. vždy zaplatil zálohu na provedení přepravy ve výši ½ ceny přepravy s tím, že v případě přepravy míchačky po vystavení příslušné faktury na přepravné zaplatil dále ještě částku 3.497,32 EUR. Zbylé části vyúčtovaného přepravného předchůdce žalované 1. nezaplatil. Přepravy byly provedeny. Přeprava míchačky byla provedena na trase Ostrava – Teherán. Přeprava čističky (2x) byla provedena na trase Blučina (ČR) - Plovdiv (Bulharsko) a Plovdiv – Teherán (Irán). Předchůdce žalované následně dne 19. 6. 2013 zemřel, přičemž v dědickém řízení dědicové neučinili výzvu věřitelům, popřeli pohledávky v celkové výši 978.058,94 Kč s přísl. a 10.777,68 EUR s přísl. (mj. pohledávky uplatněné v nyní projednávané žalobě), přičemž suma těchto pohledávek nepřevyšovala čistou cenu dědictví. Žalobkyně uplatnila své pohledávky i vůči předchůdci žalované 1., avšak řízení bylo zastaveno z důvodu, že žaloba byla podána v době, kdy již předchůdce žalobce neměl subjektivitu k právům a povinnostem. S ohledem na odvolací námitky žalované 1. pak považuje krajský soud za nezbytné dále uvést následující.

19. Žalovaná 1. předně namítala, že v řízení nebylo žádnými důkazy prokázáno, že by Ing. Jiří H. a žalobkyně uzavřeli mezi sebou v žalobě uvedené smlouvy na provedení přepravy a smlouvu mandátní. Žalobkyně tvrdila uzavření těchto smluv, tedy žalobkyně byla nositelkou břemene tvrzení a důkazní ve vztahu k těmto smlouvám. Břemeno tvrzení žalobkyně unesla, když v průběhu řízení skutkově zcela jednoznačně tvrdila, kdy, jak byly smlouvy mezi ní a Ing. Jiřím H. uzavřeny a o jakém obsahu, a že podle těchto smluv byly provedeny přepravy, tak jako, že zastupovala Ing. Jiřího H. před celními orgány. Námitka žalované 1. pak směřovala toliko do unesení břemen důkazního stran tvrzených smluvních vztahů.

20. Důkazním břemenem účastníka se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení, a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, pro nečinnost účastníka v důsledku neplnění jeho povinnosti uložené ustavením § 120 odst. 1 o. s. ř. nebo vůbec objektivně vzato nemohla být prokázána. Závěr o tom, že účastník neunesl důkazní břemeno, lze učinit jen tehdy, jestliže z hodnocení důkazů, které byly za řízení provedeny, neumožňuje soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka a ani o tom, že by bylo nepravdivé (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 2002 sp. zn. 21Cdo 762/2001). Rozvržení důkazního břemene je pak většinou dáno hmotněprávní normou upravující sporný vztah účastníků. Ve smyslu § 132 o. s. ř. soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Hodnocením důkazů je třeba rozumět myšlenkový postup soudce vedoucí k závěrům o věrohodnosti informací získaných z provedeného dokazování, které jsou podkladem pro konstatování, co má soudce za prokázáno a co nikoliv, přičemž základem pro hodnotící postup soudce nejsou pouze výsledky provedeného dokazování vyhodnocené logickými pravidly, ale též lidské a odborné skutečnosti. Nelze však opomenout tu skutečnost, že jednotlivé provedené důkazy nelze hodnotit pouze izolovaně, ale též v kontextu ostatních provedených důkazů s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, přičemž nelze opomenout to, že závěr o skutkovém stavu věci není nikdy výsledkem pouze provedeného dokazování, ale že na jeho utváření se podílejí zkušenosti daného soudce, které utvářejí jeho názor na skutkový stav věci, tedy významnou roli při utváření závěru o skutkovém stavu věci hrají tzv. skutkové (zkušenostní) domněnky stanovující vysokou míru pravděpodobnosti tvrzeného skutku aniž by v řízení vyvstaly pochybnosti tyto domněnky vylučující. Jedná se o domněnky vycházející ze všeobecné lidské zkušenosti s takovou mírou jistoty, která je použitelná pro praktický život. Ostatně též Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 22Cdo 3033/2010 (uveřejněný na www.nsoud.cz) uzavřel, že cit.: „*Prokázání (vyvrácení) určitého tvrzení nebrání jakékoliv pochybnosti, nýbrž jen pochybnosti, které jsou důvodné (rozumné). Nejsou-li takové, pak pravděpodobnost prokazovaného tvrzení hraničí s jistotou, a tvrzení je tudíž třeba považovat za prokázané.*“, přičemž s uvedeným závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a nemá důvodu se od něj jakkoliv odchylovat.

Tedy jinak řečeno, pro závěr, že soud má určitou skutečnost za prokázanou, dostačuje, aby předmětný skutkový závěr bylo možné s velkou mírou pravděpodobnosti připustit, přičemž v civilním řízení (kde neplatí zásada in dubio pro reo) nemusí nepřímé důkazy tvořit zcela uzavřenou soustavu, která nepřipouští jiný skutkový závěr než ten, k němuž soud došel, nýbrž dostačuje, jestliže nepřímé důkazy s velkou mírou pravděpodobnosti k tomuto závěru (na rozdíl od možných závěrů jiných) vedou (srov. závěry k nepřímým důkazům v civilním řízení v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 28Cdo 1938/2008, uveřejněném na www.nsoud.cz), tedy že na základě výsledků hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty (přesvědčení) o tom, že se tato skutečnost opravdu stala, tedy že je pravdivá (srov. závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013, uveřejněný na www.nsoud.cz).

21. Ve vztahu k provádění důkazů kopiemi listin je soudní judikatura ustálená v závěru, že občanský soudní řád neukládá soudu povinnost provádět důkaz pouze originály listin. Ačkoli jsou originály listin obecně jako důkazní prostředek vhodnější než jejich neověřené kopie, a soud by se, pokud pro to nejsou závažné důvody, neměl při dokazování spokojit pouze s fotokopií listiny, nelze takový postup prohlásit za odporující zákonu, a v této souvislosti lze pouze vážit průkaznost provedeného důkazu. Přitom důkaz provedený fotokopií listiny soud hodnotí (jako každý jiný důkaz) podle zásad upravených v ustanovení § 132 a násl. o. s. ř. V posuzované věci žalovaná 1. v průběhu řízení nenamítala, že se žalobkyní předložené fotokopie listin neshodují s originály, pouze tvrdila, že nikde není podpis jejího předchůdce a nejsou předloženy originály listin. Žalobkyně pak netvrdila, že by na jí předložených listinách byly podpisy předchůdce žalované 1., když uvedenými listinami prokazovala provedení přepravy (což je nezbytné pro vznik nároku na přepravné), popř. provedení zastupování předchůdce žalované 1. (což je nezbytné pro vznik nároku na odměnu), neboť od počátku řízení tvrdila, že smlouvy o přepravě byly uzavírány telefonicky. Provedení přepravy pak žalovaná 1. nesporovala a okresní soud tak nepochybil, pokud vycházel z kopií listinných důkazů předložených žalobkyní, když ve svém souhrnu ve spojení s výpovědí svědka L. a jednatelky žalobkyně tyto kopie představují dostatečně průkazný důkazní materiál. Vznesla-li žalovaná námitku do kopie emailu, pak je třeba upozornit na to, že podle obsahu tohoto emailu bylo následně plněno a předchůdcem žalované 1. i placeno.

22. Žalobkyně v řízení nepředložila (vyjma emailu ze dne 21. 9. 2011) v řízení žádný přímý listinný důkaz, ze kterého by vyplývalo uzavření smluv o provedení přepravy mezi žalobkyní a právním předchůdcem žalovaných Ing. H. Sama žalobkyně uvedla, že přeprava byla dohodnuta vždy telefonicky. Nelze však odhlédnout od jiných „nepřímých“ důkazů v řízení žalovanou předložených.

23. Ve vztahu k přepravě na trase Ostrava – Teherán (dále též jen „ Smlouva 1“) je to především e-mail ze dne 21. 9. 2011, ze kterého se podává, že mezi žalobkyní a žalovaným probíhala jednání ohledně této přepravy a že byla dohodnuta i cena za provedenou přepravu (15.750 EUR + 1.000 EUR), což ostatně následně dokládá i žalobkyní vystavena zálohová faktura, na kterou bylo předchůdcem žalované 1. zcela plněno (což vyplývá z konečné faktury č. 11203886), a kterou bylo vyúčtováno 50 % sjednané ceny přepravy. Následně po provedené přepravě žalobkyně vyúčtovala předchůdci žalované 1. provedenou přepravu částkou 16.750 EUR, od které odečetla zaplacenou zálohu 8.675 EUR, přičemž předchůdce žalované 1. na takto vyúčtovanou částku zaplatil dne 4. 12. 2012 částku 3.497,32 EUR, a to z účtu na jméno H. JIŘÍ pod v. s. 0011203886, který se rovnal číslu faktury, kterou byla vyúčtována cena přepravy. To, že si předchůdce žalovaných u žalobkyně objednával přepravu do Teheránu pak potvrdil i svědek L. Skutečnost, že se tak dělo mezi žalobkyní a předchůdcem žalované 1. v postavení podnikatelů pak vyplývá z vystavených faktur, kde byl předchůdce žalované 1. označen údaji identifikujícími jej jako podnikatele. Faktické provedení přepravy pak žalovaná 1. nezpochybňovala, přičemž její provedení je pak prokázáno CMR listem č. CZ c 0673702, kde je v poznámkách dopravce uvedeno IR46, což je označení pozice (dopravy), které je uvedeno i na faktuře č. 11203886 a tímto je propojeno vyúčtování přepravného za

uvedenou přepravu a její provedení. Lze tak uzavřít, že mezi žalobkyní a předchůdcem žalované 1. byla uzavřena smlouva na přepravu konkrétního zboží na trase Ostrava – Teherán za částku 16.750 EUR, která byla provedena, přičemž na tuto cenu předchůdce žalované 1. zaplatil zálohu ve výši 8.675 EUR a po vyúčtování přepravného dále částku 3.497,32 EUR, přičemž v řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by byla provedena jakákoliv reklamace provedené přepravy.

24. Ve vztahu k přepravě Blučina – Teherán (zboží o hmotnosti 5.795 kg) pak sjednání smlouvy o provedení této přepravy vyplývá především ze skutečnosti, že předchůdce žalované 1. zaplatil žalobkyni zálohu na cenu za provedení uvedené přepravě, která byla vyúčtována fakturou č. 116200082 částkou 2.950 EUR, kterou předchůdce žalované 1. zaplatil z účtu na jméno H. JIŘÍ dne 20. 8. 2012 hromadnou platbou 11.800 EUR (v poznámce k platbě je uvedeno číslo zálohové faktury, jak se podává z výpisu z pohybů na účtu ČSOB a z kreditního avíza ze dne 12. 8.). Uvedená záloha pak byla následně započtena na vyúčtovanou cenu za přepravu, a to fakturou č. 313201307, přičemž doprava je zde mj. identifikována značkou IR68. Faktické provedení přepravy pak žalovaná 1. nezpochybňovala, přičemž její provedení je pak prokázáno CMR listem č. 11-294**,** kde je v označení dopravce uvedeno označení nákladního vozidla (86A877/10, 86A878-10) a váha zboží a počet colii, které koresponduje s označením uvedeným na faktuře č. 313201307 a tímto je propojeno vyúčtování přepravného za uvedenou přepravu a její provedení. Provedení přepravy též prokazuje nákladního list FBL č. 005167 CZ. Lze tak uzavřít, že mezi žalobkyní a předchůdcem žalované 1. byla uzavřena smlouva na přepravu konkrétního zboží na trase Blučina – Teherán za částku 5.900 EUR (dále též jen „Smlouva 2“), která byla provedena, přičemž na tuto cenu předchůdce žalované 1. zaplatil zálohu ve výši 2.950 EUR, když v řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by byla provedena jakákoliv reklamace provedené přepravy.

25. Ve vztahu k přepravě Blučina – Teherán (zboží o hmotnosti 15.269 kg) pak sjednání smlouvy o provedení této přepravy vyplývá především ze skutečnosti, že předchůdce žalované 1. zaplatil žalobkyni zálohu na cenu za provedení uvedené přepravě, která byla vyúčtována fakturou č. 116200083 částkou 2.950 EUR, kterou předchůdce žalované 1. zaplatil z účtu na jméno H. JIŘÍ dne 20. 8. 2012 hromadnou platbou 11.800 EUR (jak se podává z kreditního avíza ze dne 12. 8., byly zaplaceny zálohy na celkem 4 přepravy, když platby jsou rozlišeny uvedením čísla zálohových faktur 116200 a koncovým 082, 084 a 085, přičemž je evidentní, že byla placena ještě jedna zálohová faktura, která není předně v kreditním avízu uvedena, avšak vzhledem k číselné řadě a k tomu, že záloha byla započítána na vyúčtovanou cenu přepravy, je evidentní, že čtvrtou zaplacenou zálohou musela být záloha vyúčtovaná fa. č. 116200083). Uvedená záloha pak byla následně započtena na vyúčtovanou cenu za přepravu, a to fakturou č. 313201308, přičemž doprava je zde mj. identifikována značkou IR69. Faktické provedení přepravy pak žalovaná 1. nezpochybňovala, přičemž její provedení je pak prokázáno CMR listem č. 11-295, kde je v označení dopravce uvedeno označení nákladního vozidla (80A733-10, 80A734-10) a váha zboží a počet colii, které koresponduje s označením uvedeným na faktuře č. 313201308 a tímto je propojeno vyúčtování přepravného za uvedenou přepravu a její provedení. Provedení přepravy též prokazuje nákladního list FBL č. 005166 CZ. Lze tak uzavřít, že mezi žalobkyní a předchůdcem žalované 1. byla uzavřena smlouva na přepravu konkrétního zboží na trase Blučina – Teherán za částku 5.900 EUR (dále též jen „Smlouva 3“), která byla provedena, přičemž na tuto cenu předchůdce žalované 1. zaplatil zálohu ve výši 2.950 EUR, když v řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by byla provedena jakákoliv reklamace provedené přepravy.

26. Nepřímo pak provádění výše uvedených přeprav do Teheránu (bez uvedení konkrétní přepravy) pro předchůdce žalované 1. a sjednávání smluv o provedení těchto přeprav potvrdil svědek L., který osobně s předchůdcem žalované 1. o přepravách do Teheránu jednal, přičemž současně s jednatelkou žalobkyně potvrdili, že aby se přeprava vůbec uskutečnila, musela být zaplacena záloha ve výši 50% sjednané ceny přepravy před jejím započetím, což u všech tří přeprav bylo předchůdcem žalované 1. učiněno (jak se podává z faktur, kterými byla vyúčtována cena přepravy,

kdy od celkové částky byla vždy odečtena zaplacená záloha a vyplývá to i z výpovědí svědka L. a jednatelky žalobkyně).

27. V posuzované věci tak bylo prokázáno, že přeprava zásilek z ČR do Iránu byla prováděna několika dopravci, přičemž fakticky ani předchůdce žalované 1. ani žalobkyně nebyli faktickými dopravci. To vyplývá především ze skutečnosti, že v řízení nebyl k důkazu předložen průběžný nákladní list ani pro jednu přepravu, ze kterého by vyplýval celý řetězec dopravců při prováděných přepravách. Současně při provádění přeprav čističek (červenec/srpen 2012) byla přerušena přeprava v Bulharsku, kdy byly vystaveny nové CMR listiny na trasu Plovdiv - Teherán. Rovněž je z provedeného dokazování patrné, že faktickým odesílatelem všech tří zásilek byla spol. VA TECH, neboť v případě přepravy míchačky je přímo uvedena jako odesílatel na CMR listu, v případě přeprav čističek tak tomu sice není, ale její postavení coby odesílatele je patrné z FBL listů (pro multimodální přepravu) a z vystavených celních faktur.

28. Pokud se týká uzavření smlouvy o zastupování žalovaného před celními orgány, nebyla sice v řízení předložena konkrétní písemná smlouva, avšak žalobkyní byla předložená písemná plná moc, ze které se podává, že jí udělil předchůdce žalované 1. žalobkyni pro zastupování při celním, správním a daňovém řízení vedeném u Celního úřadu Olomouc, přičemž tato plná moc byla uvedenému celnímu úřadu předložena, jak se podává z podacího razítka tohoto úřadu. S ohledem na označení vystavitele této plné moci a jejího příjemce a dále na povahu prováděných úkonů je pak zřejmé, že se jedná o smluvní vztah mezi dvěma podnikateli. Rozsah provedené činnosti na základě tohoto zastupování pak nebyl žalovanou 1. zpochybňován a vyplývá ze založených listin, a to faktur č. 115300410 a č. 115301550 a dále z přehledu úkonů a vývozního doprovodního dokladu. Rovněž z výpovědi jednatelky žalobkyně se podává, že žalobkyně zastupovala předchůdce žalované 1. v celním řízení. Navíc z obsahu dědického spisu se podává, že v rámci ocenění podniku předchůdce žalované 1. znalec mj. v závazcích podniku ve vztahu k žalobkyni uvedl v účetnictví evidovaný závazek ve výši 510 Kč, tedy částka, která je totožná s částkou 510 Kč vyúčtovanou žalobkyní fakturou č. 115301550 ze dne 3. 6. 2013 a lze tak uzavřít, sjednaná cena za vyhotovení dokladu CMR činila 100 Kč, , za účast deklaranta při celním řízení 60 Kč, za každou doplňkovou pol. JSDd 100 Kč a za vystavení JSD 250 Kč, vždy za jednu položku. Ostatně i jednatelka žalobkyně vypověděla, že cena byla dána ceníkem žalobkyně, což opět odpovídá tomu, že obě žalobkyní předložené faktury na vyúčtování zastupování počítají se stejnými cenami za stejné jednotky činnosti.

29. Pokud žalovaná 1. uváděla, že se v účetnictví jejího předchůdce nenachází žádné faktury, pak samo o sobě tato skutečnost (v řízení navíc nijak neprokázaná) nemůže zvrátit výše uvedené závěry, a to s ohledem na fakticitu provedených úkonů žalobkyní pro žalovaného. Také skutečnost, že na žádném přepravním dokladu se nenachází označení předchůdce žalované 1. či jeho podpis (razítko) ještě samo o sobě neznamená, že příslušná smlouva o provedení přepravy nebyla mezi předchůdcem žalované 1. a žalobkyní uzavřena, neboť nákladní list je toliko důkazem uzavřené smlouvy, nikoliv jeho podmínkou.

30. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav krajský soud jako správné přejímá též právní závěry okresního soudu ohledně uzavřených smluv o přepravě ve smyslu Úmluvy CMR ve spojení s § 610 a násl. obch. zák. a dále uzavřené mandátní smlouvy ve smyslu § 566 a násl. obch. zák. s tím, že považuje za správné též závěry okresního soudu týkající se povinnosti žalované 1. zaplatit dlužné částky požadované žalobkyní žalobou a o jejich vzájemném poměru na tomto plnění a s ohledem na odvolací námitky považuje za nezbytné dodat následující.

Ke smlouvám o přepravě

31. Jak již uvedl krajský soud výše (odst. 27) byla přeprava zásilek (míchačka, čističky) prováděna několika dopravci, přičemž je evidentní, že předchůdce žalované 1. ani žalobkyně faktickými dopravci nebyli. Nebyl totiž veden průběžný nákladní list, který by tuto skutečnost osvědčoval a ani z jiných v řízení provedených důkazů tato skutečnost nevyplývá. Místo převzetí zásilky (Ostrava,

Blučina) se nachází na území ČR, místo vykládky (Teherán) se nachází na území Iránu, oba dva státy jsou signatáři Úmluvy CMR. V případě přepravy čističek pak bylo zboží přepravováno přes Plovdiv (Bulharsko), kde bylo evidentně přeloženo, neboť příslušné CMR listy mají jako místo nakládky uvedeny Plovdiv, což odpovídá FBL listům, které představují přepravní doklad (konosament FIATA) pro dopravu různými druhy dopravy. Bulharsko je pak rovněž signatářem Úmluvy CMR.

32. Z provedeného dokazování se rovněž podává, že faktickým odesílatelem všech tří zásilek byla spol. VA TECH, příjemcem spol. WEST a posledním dopravcem v případě míchačky byla spol. YALÇIN TRANS 27 a v případě čističek spol. ROHAN TIR INTL. Z provedeného dokazování se pak podává, že předchůdce žalované 1. ani žalobkyně nepřevzali zásilky či nákladní CMR listy. Bylo tak třeba určit, jakým režimem se řídil vztah mezi předchůdcem žalované 1. a žalobkyní.

33. Dle krajského soudu vztah mezi předchůdcem žalované 1. a žalobkyní nelze posoudit z pohledu smlouvy zasílatelské, neboť předchůdce žalované 1. v tomto vztahu evidentně nevystupoval v postavení zasílatele, tedy nezavazoval se žalobkyni obstarat přepravu. Z provedeného dokazování totiž vyplývá, že svým jménem na svůj účet objednával přepravu zásilek (což vyplývá z toho, že platil zálohové faktury, na přepravné za přepravu míchačky dále částečně plnil a vyplývá to i z výpovědi svědka L.).

34. Předchůdce žalované 1. tak se žalobkyní uzavřeli mezi sebou celkem tři smlouvy o přepravě (Smlouva 1, Smlouva 2 a Smlouva 3). Jelikož však z provedených důkazů vyplývá, že se mělo jednat u každé zásilky vždy o jednu přepravu z místa nakládky (Ostrava, resp. Blučina) do místa vykládky (Teherán), tedy o jednu smlouvu o přepravě s místem nakládky v signatářském státě Úmluvy CMR a s místem vykládky v jiném signatářském státě Úmluvy CMR, je třeba na vztah vzniklý mezi předchůdcem žalované 1. a žalobkyní posoudit ustanovením Úmluvy CMR.

35. Podle Čl. 1 Úmluvy CMR se tato Úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplatu silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran.

36. Podle Čl. 34 Úmluvy CMR je-li na základě jediné přepravní smlouvy prováděna přeprava postupně několika silničními dopravci, přejímá každý z nich odpovědnost za provedení celé přepravy; druhý a každý další dopravce se stávají převzetím zásilky a nákladního listu smluvní stranou za podmínek stanovených nákladním listem.

37. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že předchůdce žalované 1. a žalobkyně měli v rámci přepravy předmětných zásilek postavení tzv. následných dopravců, když svoji činnost vykonávali v rámci jedné přepravní smlouvy (což lze podpůrně dovodit též z FBL listů). Mezi sebou tak uzavřeli celkem tři podsmlouvy o přepravě v režimu Úmluvy CMR. Z provedeného dokazování sice nevyplynulo, že by předchůdce žalované 1. či žalobkyně převzali zásilku či nákladní list, nicméně dle krajského soudu tato skutečnost není pro jejich postavení rozhodná, neboť Čl. 34 Úmluvy CMR musí být vykládán extenzivně, tedy, že k použití čl. 34 Úmluvy CMR není nutné, aby každý z následných (postupných) dopravců podílejících se na přepravě skutečně převzal nákladní list a zásilku.

38. Ostatně dle krajského soudu ve stejném režimu by byly i smlouvy takto uzavřené v případě, že by předchůdce žalované 1. vystupoval ve vztahu k žalobkyni jako speditér, který sám uzavřel se žalobkyní (dopravcem) podsmlouvy (Smlouvu 1, Smlouvu 2 a Smlouvu 3) na celou přepravu.

39. Nad rámec uvedeného pak krajský soud dodává, že pokud by pak nebyly uzavřené smlouvy podřaditelné pod ustanovení Úmluvy CMR, přesto by byly smlouvy o přepravě uzavřeny (Smlouva 1, Smlouva 2 a Smlouva 3), a to v režimu obch. zák., jak uzavřel okresní soud.

K zastupování

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

40. Podle § 566 odst. 1 obch. zák. mandátní smlouvou se zavazuje mandatář, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplatu určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu.

41. Plnou mocí je třeba rozumět jednostranný právní úkon (dle úpravy účinné do 31. 12. 2013) zmocnitele, kterým zmocnitel projevuje vůli, aby zmocněnec činil jeho jménem právní úkony. Tedy plnou mocí dává zmocnitel navenek najevo svoji vůli, že je zde jiná osoba, kterou zmocnil k tomu, aby jeho jménem na jeho účet jednala. Sama plná moc pak nepředstavuje smlouvu mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale představuje vnější výraz vztahu mezi nimi.

42. V posuzované věci bylo v řízení prokázáno, že předchůdce žalované 1. vystavil žalobkyni plnou moc k zastupování před Celním úřadem Olomouc. Tato plná moc byla uvedenému úřadu předložena a jak bylo prokázáno přehledem provedených úkonů rámci celního řízení a jak ostatně vypověděla též jednatelka žalobkyně. Spojením plné moci s úkony, které žalobkyně pro žalovaného v rámci celního řízení provedla, s výpovědí jednatelky žalobkyně, že předchůdce žalované 1. žalobkyně zastupovala v celním řízení s tím, že žalobkyně i předchůdce žalované 1. v tomto vztahu vystupovali evidentně v postavení podnikatelů tak lze uzavřít, že mezi žalobkyní a předchůdcem žalované existoval smluvní vztah, na základě kterého žalobkyně pro žalovaného prováděla zastupování v celním řízení před Celním úřadem Olomouc a s tím spojené úkony (v plné moci vyjmenované), tedy že mezi nimi byla uzavřena mandátní smlouva.

K promlčení

43. Krajský soud považuje vznesenou námitku promlčení za přípustnou, neboť vychází ze skutečností a dokazování sdělených a provedených již před okresním soudem.

44. Podle Čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR nároky z přeprav, na něž se vztahuje tato Úmluva, se promlčují za jeden rok. V případě úmyslu nebo takového zavinění, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, považuje za rovnocenné úmyslu, je promlčecí doba tříletá. Promlčecí doba počíná běžet: *a)* při částečné ztrátě zásilky, při jejím poškození nebo při překročení dodací lhůty dnem vydání zásilky; *b)* při úplné ztrátě třicátým dnem po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, a nebyla-li dodací lhůta dohodnuta, šedesátým dnem po převzetí zásilky dopravcem; *c)* ve všech ostatních případech uplynutím tří měsíců ode dne uzavření přepravní smlouvy. Den, kterým promlčecí doba počíná běžet, se do promlčecí doby nepočítá.

45. Úmluva CMR upravuje v Čl. 32 odst. 1 lhůtu a její počátek v případě nároků ze smluv o přepravě uzavřené v režimu CMR. Stavení běhu této lhůty řeší v Čl. 32 odst. 2 s tím, že mimo takto stanovený rámec je třeba na stavení lhůty či její přerušení vždy použití právo platné u soudu, který žalobu projednává (čl. 32 odst. 3 Úmluvy CMR). Jelikož v řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by byla proti provedeným přepravám vznesena jakákoliv reklamace, je třeba stavění promlčení lhůty či její přerušení posoudit dle obch. zák. To samé pak platí i pro posouzení uznání závazku, které má vliv na běh promlčecí lhůty (§ 756 obch. zák.), neboť Úmluva CMR účinky uznání závazku na běh promlčecí lhůty neupravuje.

46. Podle § 405 odst. 1 obch. zák. jestliže právo bylo uplatněno před promlčením podle § 402 až 404, avšak v tomto řízení nebylo rozhodnuto ve věci samé, platí, že promlčecí doba nepřestala běžet. Podle § 405 odst. 2 obch. zák. jestliže v době skončení soudního nebo rozhodčího řízení uvedeného v odstavci 1 promlčecí doba již uplynula nebo jestliže do jejího skončení zbývá méně než jeden rok, prodlužuje se promlčecí doba tak, že neskončí dříve než jeden rok ode dne, kdy skončilo soudní nebo rozhodčí řízení. Podle § 387 odst. 1 obch. zák. právo se promlčí uplynutím promlčecí doby stanovené zákonem. Podle § 397 obch. zák. nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

47. V posuzované věci bylo prokázáno, že žalobkyně se nejprve domáhala svého nároku po právním předchůdci žalované 1., zemř. Ing. H. Žaloba byla podána dne 8. 7. 2013 a řízení bylo zastaveno dne 30. 6. 2014, tedy řízení neskončilo rozhodnutím ve věci samé. Skončila-li promlčecí lhůta

stanovená čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR v průběhu tohoto řízení, popř. by k jejímu uplynutí po skončení tohoto řízení zbýval méně než rok, pak v souladu s § 405 odst. 2 obch. zák. se promlčecí doba prodloužila tak, že neskončí dříve než jeden rok ode dne, kdy skončilo soudní nebo rozhodčí řízení, tedy v dané věci dne 30. 6. 2015.

48. Ve vztahu ke Smlouvě 1) nebyla v řízení tvrzena ani prokázána, byť částečná ztráta zásilky. Promlčecí doba dle čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR tak počala běžet ode dne uzavření přepravní smlouvy. Jelikož v posuzované věci nelze dospět k závěru o konkrétním datu uzavření Smlouvy 1), vychází krajský soud z toho, že nejpozději byla smlouva o přepravě uzavřena v den nakládky zboží, tedy 5. 10. 2011 (datum expedice), což vyplývá i z emailu ze dne 20. 9. 2011, když v této době již byly strany dohodnuty na ceně přepravy. Tříměsíční promlčecí lhůta dle čl. 32 odst. 1 písm. c) Úmluvy CMR tak počala běžet 5. 1. 2012 a skončila dnem 5. 1. 2013, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení proti předchůdci žalované 1. Nelze však odhlédnout od toho, že předchůdce žalované 1. zaplatil na vyúčtovanou cenu přepravy částku 3.497,32 EUR (dříve pak zálohu 8.375 EUR), a to dne 4. 12. 2012. Uvedeným částečným plněním (3.497,32 EUR) pak předchůdce žalované 1. uznal zbytek dluhu (§ 407 odst. 3 obch. zák.), když lze usuzovat, že plněním dlužník uznal i zbytek závazku, neboť v řízení nebyla tvrzena, natož prokázána jakákoliv reklamace a předchůdce žalované 1. i po takto provedené přepravě dál u žalobkyně dojednával i jiné přepravy do Iránu. Navíc z výpovědi jednatelky žalobkyně vyplývá, že předchůdce žalované 1. sliboval dlužné částky uhradit. Částečným plněním tak začala běžet nová promlčecí lhůta, tentokrát již 4letá (§ 397 obch. zák.), která při obecném běhu lhůt skončila 4. 12. 2016, tedy později, než bylo zahájeno řízení vůči žalované 1.

49. Ve vztahu ke Smlouvě 2) opět nebyla v řízení tvrzena ani prokázána, byť částečná ztráta zásilky. Promlčecí doba dle čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR tak počala běžet ode dne uzavření přepravní smlouvy. Jelikož v posuzované věci nelze dospět k závěru o konkrétním datu uzavření Smlouvy 2), vychází krajský soud z toho, že nejpozději byla smlouva o přepravě uzavřena v den nakládky zboží, tedy 25. 7. 2012. Tříměsíční promlčecí lhůta dle čl. 32 odst. 1 písm. c) Úmluvy CMR tak počala běžet 25. 10. 2012 a skončila dnem 25. 10. 2013, tedy po zahájení řízení proti předchůdci žalované 1. Jelikož promlčecí lhůta uplynula v průběhu řízení proti předchůdci žalované 1., pak neskončila dříve než 30. 6. 2015, přičemž v této době byla podána žaloba proti žalované 1. (dne 8. 8. 2014) a podáním žaloby došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty (§ 403 odst. 1 obch. zák.).

50. Ve vztahu ke Smlouvě 3) též nebyla v řízení tvrzena ani prokázána, byť částečná ztráta zásilky. Promlčecí doba dle čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR tak počala běžet ode dne uzavření přepravní smlouvy. Jelikož v posuzované věci nelze dospět k závěru o konkrétním datu uzavření Smlouvy 3), vychází krajský soud z toho, že nejpozději byla smlouva o přepravě uzavřena v den nakládky zboží, tedy 25. 7. 2012. Tříměsíční promlčecí lhůta dle čl. 32 odst. 1 písm. c) Úmluvy CMR tak počala běžet 25. 10. 2012 a skončila dnem 25. 10. 2013, tedy po zahájení řízení proti předchůdci žalované 1. Jelikož promlčecí lhůta uplynula v průběhu řízení proti předchůdci žalované 1., pak neskončila dříve než 30. 6. 2015, přičemž v této době byla podána žaloba proti žalované 1. (dne 8. 8. 2014) a podáním žaloby došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty (§ 403 odst. 1 obch. zák.).

51. Ve vztahu k mandátní smlouvě krajský soud vycházel se závěru, že nebyla tvrzena, natož prokázána konkrétní dohoda o splatnosti odměny za zastupování. Vycházeje z faktur č. 115300410 a č. 115301550, které krajský soud považuje za výzvu k plnění (při zohlednění toho, že žalovanou 1. nebylo tvrzeno, že by nárok na tam vyúčtovanou odměnu byl splatný dříve), byl předchůdce žalované 1. vyzván k zaplacení odměny ke dni 27. 2. 2013, resp. 17. 6. 2013, tedy ke dni zahájení řízení proti žalované 1. (8. 8. 2014) nárok na zaplacení těchto odměn promlčen nebyl, a to bez ohledu na předešlé řízení vedené proti předchůdci žalované 1., neboť čtyřletá promlčecí lhůta před podáním žaloby neskončila.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

52. Z uvedeného se tak podává, že nároky uplatněné žalobou vůči žalované 1. promlčeny nejsou. Na tomto závěru pak nemůže ničeho změnit ani v průběhu řízení připuštěná změna žaloby, když jí došlo pouze k omezení nároku vůči žalované 1., nikoliv k jeho rozšíření či změně.

53. Nad rámec výše uvedených nosných závěrů ohledně promlčení krajský soud uvádí, že i kdyby se v případě nároků na přepravné jednalo o promlčení dle obch. zák., tedy byly by to nároky z uzavřených smluv o přepravě v režimu § 610 a násl. obch. zák. nebyl by nárok žalobkyně promlčen, neboť se jedná o nároky na zaplacení přepravného, tedy o nároky, na které nedopadá § 399 obch. zák. a pro takový nárok činí promlčecí doba 4 roky. V posuzované věci bylo prokázáno, že žalobkyně se nejprve domáhala svého nároku po právním předchůdci žalované 1., zemř. Ing. H. Žaloba byla podána dne 8. 7. 2013 a řízení bylo zastaveno dne 30. 6. 2014, tedy řízení neskončilo rozhodnutím ve věci samé. V době skončení tohoto řízení však nenastaly podmínky dané § 405 odst. 2 obch. zák., platí tedy, že promlčecí doba nepřestala běžet. Rovněž obecně platí, že dopravce má nárok na přepravné provedením přepravy, nestanoví-li smlouva jinou rozhodnou dobu (§ 625 odst. 2 obch. zák.). V posuzované věci nebyla tvrzena, natož prokázána jiná dohoda o vzniku nároku na přepravné. Jelikož všechny tři přepravy z ČR do Iránu byly provedeny, pak žalobkyni vzniklo právo na přepravné. Jak bude uvedeno níže, je však sporné, kdy nastala splatnost tohoto přepravného. Krajský soud vědom si této spornosti vycházel při svých úvahách o promlčení z data provedení přeprav, což je nejdříve možné datum, kdy ke splatnosti mohlo dojít.

54. V případě Smlouvy 1 přeprava byla provedena nejpozději 30. 9. 2011, obecná promlčecí lhůta by při splatnosti následující den (1. 10. 2011) skončila dne 1. 10. 2015, tedy později, než byla podána žaloba proti žalované 1. (8. 8. 2014), navíc předchůdce žalované 1. svojí částečnou platbou 4. 12. 2012 nárok na přepravné uznal (§ 407 odst. 3 obch. zák.) a promlčecí doba tak počala znovu běžet od 4. 12. 2012. V případě Smlouvy 2 byla přeprava provedena dne 12. 8. 2012, tedy při splatnosti přepravného následující den (13. 8. 2012) by obecná promlčecí lhůta uplynula dnem 13. 8. 2016, tedy opět později, než bylo zahájeno řízení vůči žalované 1. Konečně přeprava dle Smlouvy 3 byla provedena dne 13. 8. 2012, tedy při splatnosti přepravného následující den (14. 8. 2012) by obecná promlčecí lhůta uplynula dnem 14. 8. 2016, rovněž později, než bylo zahájeno řízení vůči žalované 1.

Nároky žalobou uplatněné

55. Jelikož Úmluva CMR neobsahuje ustanovení o vzniku nároku na přepravné, řídí se otázka vzniku nároku na přepravné a jeho splatnost ustanovením obch. zák., a to ve smyslu § 756 obch. zák.

56. Podle § 625 odst. 1 obch. zák. dopravci přísluší smluvená úplata nebo, nebyla-li smluvena, úplata obvyklá v době uzavření smlouvy s přihlédnutím k obsahu závazku dopravce.

57. Podle § 625 odst. 2 obch. zák. dopravci vzniká nárok na přepravné po provedení přepravy do místa určení, nestanoví-li smlouva za rozhodnou jinou dobu.

58. Jak již uvedl krajský soud výše (odst. 40), byly všechny tři přepravy z ČR do Teheránu, Irán provedeny, tudíž žalobkyni vzniklo právo na zaplacené sjednaného přepravného. Výše úplaty za přepravu byla mezi předchůdcem žalované 1. a žalobkyní sjednána, jak vyplývá ze skutečnosti, že předchůdce žalované 1. plnil zálohy na cenu přepravy, když z výpovědí jednatelky žalobkyně a svědka L. vyplývá, že záloha vždy činila 50 % ceny přepravy. Tedy ceny, která dle krajského soudu musela být mezi účastníky sjednána. V případě Smlouvy 1. tak žalobkyni vzniklo právo na zaplacení částky 16.750 EUR, přičemž žalobkyně na uvedenou částku započetla předchůdcem žalované 1. uhrazenou zálohu 8.375 EUR a dále na vyúčtované přepravné bylo předchůdcem žalované 1. uhrazeno 3.497,32 EUR, k úhradě tak zbývá částka 4.877,68 EUR. V případě Smlouvy 2 žalobkyni vzniklo právo na zaplacení částky 5.900 EUR, přičemž žalobkyně na uvedenou částku započetla předchůdcem žalované 1. uhrazenou zálohu 2.950 EUR a k úhradě tak zbývá částka 2.950 EUR. V případě Smlouvy 3 žalobkyni vzniklo právo na zaplacení částky 5.900 EUR, přičemž žalobkyně na uvedenou částku započetla předchůdcem žalované 1. uhrazenou zálohu 2.950 EUR a k úhradě

tak zbývá částka 2.950 EUR. Z titulu přepravních smluv tak žalobkyně má nárok na zaplacení částky 10.777,68 EUR.

59. Podle § 571 odst. 2 věta prvá obch. zák. nevyplývá-li ze smlouvy něco jiného, vnikne mandatáři nárok na úplatu, když řádně vykoná činnost, ke které byl povinen, a to bez ohledu na to, zda přinesla očekávaný výsledek, či nikoliv.

60. V posuzované věci žalobkyně doložila, že pro předchůdce žalované 1. prováděla činnosti v rámci celního řízení před Celním úřadem Olomouc, k čemuž byla předchůdcem žalovaného 1. zmocněna písemnou plnou mocí, která byla u tohoto úřadu založena. Ostatně to potvrdila též svědkyně Jana G. Jelikož v řízení nevyšlo najevo, že by žalobkyně jí účtovanou činnost pro předchůdce žalované 1. nevykonala, přísluší jí odměna za zastupování před Celním úřadem Olomouc, a to ve výši 2.140 Kč a 510 Kč.

61. Pokud se týká splatnosti žalobou uplatněných pohledávek, ta nastala nejpozději doručením předžalobní výzvy žalované 1., a tudíž ke dni rozhodování krajského soudu jsou tak pohledávky uplatněné žalobou splatné.

62. Předchůdce žalované 1., vůči kterému žalobkyni žalobou uplatněné pohledávky vznikly dne 19. 6. 2013 zemřel. Jakožto dědicové byli povoláni nezl. J. H., Ing. H. a žalovaná 1., kteří dědictví neodmítli, výzvu dědicům nežádali. V dědickém řízení dědicové neuznali pohledávky žalobkyně uplatněné nyní posuzovanou žalobou s tím, že v dědickém řízení se k těmto pohledávkám nepřihlíželo. V rámci dědického řízení byla dědici uzavřena dohoda, podle které Ing. H. nedostal z dědictví ničeho, nezl. J, H. obdržel z dědictví podíl 2/6 a žalovaná 1. podíl 1/6, přičemž žalované 1. svědčí ještě z titulu vypořádání zaniklého jmění manželů 3/6. Skutečnost, že dědicové v rámci dědického řízení neuznali věřitelem přihlášené pohledávky pak nezbavuje tyto věřitele možnosti si je po dědicích vyžalovat, neboť i tak dědicové za tyto dluhy odpovídají, a to dle § 470 obč. zák. (zák. č. 40/1964 Sb., který je třeba aplikovat dle § 3069 zák. č. 89/2012 Sb. s ohledem na datum úmrtí předchůdce žalované 1.), a to za situace, kdy výše neuznaných pohledávek nepřevyšuje čistou cenu dědictví a žalovaná 1. ani netvrdila, že by věřitelům svého předchůdce vyplatila více, než by jim příslušelo a že by vyčerpala cenu toho, co z dědictví nabyla vůči celému dědictví.

63. Okresní soud pak správně, respektujíce výsledky dědického řízení, rozhodl o tom, jakou část má žalovaná z takto dlužných pohledávek žalobkyni zaplatit a krajský soud pro stručnost na tyto správné závěry uvedené na str. 10 poslední odstavec odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.

K prodlení

64. Ve vztahu k požadovanému příslušenství, tedy úroku z prodlení však krajský soud považuje závěry okresního soudu za poněkud předčasné, když z napadeného rozsudku nelze dovodit, jaký konkrétní závěr okresní soud učinil ve vztahu k prodlení žalované 1., tedy kdy konkrétně došlo k prodlení žalobou uplatněných pohledávek. Okresní soud formalisticky vycházel z dat splatnosti uvedených na příslušných fakturách, aniž by učinil jednoznačný závěr, zda uvedené faktury byly či nebyly předchůdci žalované 1. doručeny, neboť v řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by mezi účastníky byla sjednána konkrétní doba plnění sjednané odměny za přepravu a za zastupování. Faktury vystavené žalobkyní tak je třeba považovat za výzvu žalobkyně k zaplacení přepravného (§ 340 odst. 2 obch. zák.) a teprve nesplnění této výzvy mohlo znamenat prodlení předchůdce žalované 1., resp. žalované 1. s plněním svého závazku na zaplacení přepravného a odměny za zastupování. Pokud by nebylo prokázáno doručení příslušných faktur předchůdci žalované 1. či žalované, byla žalobkyní v řízení tvrzena dále předžalobní upomínka ze dne 5. 6. 2013 adresovaná předchůdci žalované 1., potažmo je zde dále žaloba, kterou je obecně možné považovat za výzvu k plnění. Jelikož se pak mezi žalobkyní a předchůdcem žalované 1. evidentně jednalo o obchodněprávní vztah, nelze opomenout též § 369a obch. zák., pokud k prodlení došlo do 30. 6. 2013.

Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

65. Z výše uvedených důvodů krajský soud ohledně žalované 1. částečně ve smyslu § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek okresního soudu, a to ve vztahu k žalobou požadované jistině uvedené ve výrocích I., II., V. a VI. tohoto rozsudku s tím, že ve vztahu k žalované 1. ve zbylém rozsahu rozsudek okresního soudu ve smyslu § 219a odst. 1 písm. a) zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu okresnímu soudu k dalšímu řízení.

66. V dalším řízení okresní soud postaví najisto otázku prodlení žalované 1. s žalobou uplatněných pohledávek, přičemž bude-li mít zato, že je třeba k otázce prodlení doplnit skutková tvrzení či označení důkazů, vyzve žalobkyní, kterou stíhá břemeno tvrzení a důkazní ohledně prodlení postupem dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění relevantních skutečností a označení důkazů. Poté okresní soud opětovně, na základě již provedeného či doplněného dokazování, rozhodne o nároku žalobkyně na požadované úroky z prodlení, přičemž neopomene, že žalobkyně žalobou žádala zaplacení zákonného úroku z prodlení, tedy úroku z prodlení stanoveného právním předpisem a je tak třeba důsledně zjistit, kdy došlo k prodlení se zaplacením dlužných částek a stanovit tak rozhodné znění relevantního právního předpisu pro stanovení úroku z prodlení.

67. Závěrem považuje krajský soud za vhodné podotknout, že ve vztahu k žalovanému 2. rozsudek okresního soudu již nabyl právní moci.

68. V novém rozhodnutí okresní soud neopomene rozhodnout též o nákladech tohoto odvolacího řízení mezi žalobkyní a žalovanou 1.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne doručení tohoto rozsudku.

Proti výroku II. tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Olomouc 6. září 2018

Mgr. Michal Renda v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.